

datum : 8.6.2004

24 -06- 2004

Notitie nummer: AN66.LM.0450-95

het Vlaams Gewest,
vertegenwoordigd door

TEGEN :

1. directeur
geboren
wonende te
Nederland
2. zonder gekend beroep
geboren
wonende
Nederland

3.
loontrekkende
geboren
wonende
Nederlander

4.
financieel directeur
geboren

wonende te
Nederlander

5.
directeur
geboren
wonende te
Nederlander

BETICHT VAN :

Te

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

A. Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikelen 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Belgisch Staatsblad dd. 8 juni 1999).

de eerste,

als strafrechtelijk verantwoordelijke binnen de firma-eigenaar, die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en/of die tot de werken opdracht heeft gegeven,

de tweede en de derde,

als strafrechtelijk verantwoordelijken binnen de firma-huurder, die tot de werken opdracht hebben gegeven,

de vierde en de vijfde,

als strafrechtelijk verantwoordelijken binnen de firma-eigenaar, die de werken verder in stand hebben gehouden,

op het onroerend goed gelegen te
gekadaastreerd als
met een (globale) oppervlakte van 413m²,
eigendom van (stichtings-
datum 15 juni 1987, BTW nummer , handelsregisternummer
, sedert de publicatie in het Belgisch Staatsblad dd. 25 oktober
2000 hebbende als handelsbenaming " met maat-
schappelijke zetel te
ingevolge akte dd. 18 april 1996, ingeschreven op het hypotheekkantoor
op 15 mei 1996,

de hierna vermelde werken omschreven in artikel 44 van de wet houdende
organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikel 42
van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22
oktober 1996) en artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de
organisatie van de ruimtelijke ordening (Belgisch Staatsblad 8 juni 1999)
namelijk de verbouwing van een winkelpand,

in strijd met de vergunning van het college van burgemeester en schepenen
van van 9 september 1993,

te hebben uitgevoerd en instandgehouden door:

1. niet conform uitvoeren van de winkelpui wat betreft indeling, uitzicht
en materiaalgebruik en niet behouden van de afsluitgrille,
2. dichtmaken van vide met een vals plafond,
3. niet ter plaatse laten en integreren in de nieuwe winkel van het winkel-
meubilair,
4. niet terugplaatsen van de oorspronkelijke trap in de winkel,

I. de eerste,

tussen 17 juli 1993 en 16 december 1994 te hebben uitgevoerd, van
dan af tot 18 april 1996 te hebben instandgehouden,

II. de tweede,

tussen 14 november 1994 en 16 december 1994 te hebben uitge-
voerd, van dan af tot 12 oktober 1995 te hebben instandgehouden,

III. de derde,

tussen 14 november 1994 en 16 december 1994 te hebben uitgevoerd, van dan af tot 9 oktober 1998 te hebben instandgehouden,

IV. de vierde en de vijfde,

van 18 april 1996 tot 9 oktober 1998 te hebben instandgehouden;

B. Bij inbreuk op de artikelen 11§1, 13,2°, 14 en 15 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten zonder de in artikel 11§4 voorgeschreven machtiging of in strijd met bij zodanige machtiging gestelde voorwaarden, werken te hebben uitgevoerd aan een beschermd monument of aan een in een beschermd stads- of dorpsgezicht gelegen onroerend goed, namelijk:

in het pand gelegen te _____, gekadaastreerd als _____, beschermd als monument bij Besluit van de Vlaamse Executieve van 2 maart 1983, verbouwingen te hebben gedaan in strijd met de verleende machtiging van 1 juli 1993 door:

- 1) niet conform uitvoeren van de winkelpui wat betreft indeling, uitzicht en materiaalgebruik en niet behouden van de afsluitgrille,
- 2) dichtmaken van vide met een vals plafond,
- 3) niet ter plaatse laten en integreren in de nieuwe winkel van het winkelmeubilair,
- 4) niet terugplaatsen van de oorspronkelijke trap in de winkel,

I. de eerste,

tussen 17 juli 1993 en 16 december 1994

II. de tweede en de derde,

tussen 14 november 1994 en 16 december 1994

Gezien het bewijs van inschrijving van de dagvaarding van beklaagde door de bewaarder der Hypotheken kantoor te _____, dd. 18.12.2001, ten rande van de overschrijving van de titel van verkrijging, nr.

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de burgerlijke partij in haar middelen en besluiten, ontwikkeld door meester , advocaat bij de balie te ;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door meester , advocaat loco meester , advocaat met kantoor te , voor eerste beklaagde, en door meester , advocaat loco meester , advocaat bij de balie te voor tweede beklaagde, door meester advocaat bij de balie te en kantoorhoudende te , voor tweede en derde beklaagde, door meester en meester , advocaten bij de balie te en kantoorhoudende te voor vierde en vijfde beklaagde;

Ter zitting is gebleken dat eerste beklaagde geboren is , dat het past deze materiële vergissing in de dagvaarding recht te zetten.

De rechtbank weert de laatste hernemende conclusie van de burgerlijke partij het Vlaamse Gewest van 3 mei 2004 uit de debatten daar deze laattijdig werd meegedeeld aan beklaagden. De rechtbank zal wel rekening houden met de hernemende conclusie van de burgerlijke partij van 2 februari 2004.

In de tenlastelegging A.I en B.I dient een materiële vergissing te worden hersteld waar in de de vermelde incriminatieperiode de datum 17 juli 1993 dient te worden gelezen als 17 juli 1994.

Ontvankelijkheid van de strafvordering

Tweede en derde beklaagde werpen op dat de strafvordering onontvankelijk zou zijn omdat beklaagden ten onrechte werden gedagvaard terwijl andere personen die volgens hen wel schuld dragen niet werden gedagvaard. Deze opmerking houdt geen enkel verband met de ontvankelijkheid van de strafvordering, wel met de beoordeling van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van beklaagden en met de al dan niet gegrondheid van de strafvordering wat hierna zal beoordeeld worden.

Betreffende de tenlastelegging van het uitvoeren van de werken

Het pand aan _____ werd op 30 november 1991 geklas-seerd als monument dit zowel wat betreft de gevel als de inrichting van de oorspronkelijke winkel _____ die daar gevestigd was.

Beklaagden worden ervan beticht in dit pand werken te hebben uitgevoerd en/of instandgehouden in strijd met de verkregen vergunning van het college van burgemeester en schepenen van 9 september 1993 en in strijd met het verleende machtigingsbesluit van 1 juli 1993.

Uit het fotoarchief van het Bestuur voor Monumenten en Landschappen blijkt dat naar aanleiding van de herinrichting van het pand naar een _____ van de oorspronkelijke beschermde inrichting vrijwel niets meer overblijft en onder meer de trap, het grootste gedeelte van het winkelmeubilair en de vide verdwenen zijn (st.27 tot 48 van het algemeen deel en 1 tot met 13 van kapt A). In het voormelde machtigingsbesluit dat is opgenomen in de bouwvergunning was nochtans uitdrukkelijk bedongen dat het oorspronkelijke meubilair diende behouden te blijven (st.19 en 60).

Uit het fotodossier en een bezoek aan het pand van _____ van Monumenten en Landschappen blijkt dat de verbouwingswerken voor de herinrichting van de winkel reeds begonnen zijn in juli 1994 (st.36 tot 39 en 53). Op dat ogenblik was het winkelpand eigendom van _____ die het had aangekocht op 18 juli 1994 en waarvan eerste beklagde de directeur was (st.120).

Eerste beklagde tracht ten onrechte de voorwaarden van het machtigingsbesluit van 1 juli 1993 te versoepelen door te verwijzen naar het bijgevoegde plan waaruit zou blijken dat het oorspronkelijk meubilair en de oorspronkelijke trap niet dienden behouden te worden omdat deze niet op het plan vermeld staan. Deze conclusie kan echter niet uit het plan worden afgeleid nu dit enkel betrekking heeft op de ruwbouw van het pand en het interieur van de winkel op het plan gewoonweg niet wordt weergegeven zoals blijkt uit de verklaring van _____ (st.54). Bovendien wordt in de verleende machtiging expliciet vermeld dat het roerend meubilair ter plaatse blijft en in de nieuwe winkelinrichting geïntegreerd wordt zodat geen onduidelijkheid over de gestelde voorwaarden mogelijk is (st.18).

Eerste beklagde verwijst daarnaast ook naar allelei mondelinge besprekingen met _____ van Monumenten en Landschappen waarin allerlei toegevingen zouden zijn gedaan en afwijkingen op het machtigingsbesluit zouden zijn toegestaan. Deze bewering wordt door geen enkel schriftelijk stuk ondersteund en wordt tegengesproken door de in het dossier aanwezige

brieven uitgaande van het Bestuur Monumenten en Landschappen en van zelf waarin wordt gemeld dat er geen wijzigingen of afwijkingen op de machtiging en de vergunning kunnen worden toegestaan en het oorspronkelijke winkelmeeubilair niet mag verwijderd worden (st.49 tot 51 en 53). Van toegevingen of afwijkingen toegestaan door het Bestuur Monumenten en Landschappen zoals eerste beklagde tracht voor te houden, is derhalve nooit sprake geweest.

Eerste beklagde heeft niet alleen de uitgevoerde werken als eigenaar van het pand gedoogd, uit de stukken blijkt dat hij ook nauw betrokken was bij de uitgevoerde herinrichting, getuige daarvan de verschillende gesprekken die hij samen met de architect met ambtenaren van het Bestuur Monumenten en Landschappen voerde omtrent de uitvoering van de werken (st.56, 70, 107 en 108). Ook uit de verschillende brieven van eerste beklagde aan het Bestuur Monumenten en Landschappen blijkt dat zij zich met mee met de werken inlieten (st.61, 62, 107 en 108). In één van deze brieven betreffende het winkelpand spreekt eerste beklagde trouwens uitdrukkelijk over "de door ons uitgevoerde en uit te voeren werkzaamheden (st.108).

Uit deze elementen blijkt de betrokkenheid van eerste beklagde bij de werken die zoals hiervoor werd geoordeeld in strijd met de machtiging en de vergunning werden uitgevoerd. De feiten A.I en B.I, behoudens wat betreft het instandhouden van de werken, komt in zijn hoofde dan ook bewezen voor.

Tweede en derde beklagde worden vervolgd als degenen die voor eveneens inrichtingswerken in het pand hebben laten uitvoeren in strijd met de stedenbouwvergunning en de machtiging.

Tweede en derde beklagde verzoekt de rechtbank het beschermingsbesluit van 2 maart 1983 waardoor het kwestieuze pand werd geklasseerd als monument buiten toepassing te verklaren omdat dit besluit niet in overeenstemming met het decreet van 3 maart 1976 werd genomen.

Volgens hen werd het verlengingsbesluit van 31 januari 1983 waarmee de eerste ontwerprijst met zes maanden werd verlengd, onvoldoende gemotiveerd zodat dit verlengingsbesluit onwettig is en ook geen rekening kan worden gehouden met het daarop gesteunde beschermingsbesluit. De rechtbank treedt deze zienswijze niet bij en is van oordeel dat de verlenging van de procedure wel voldoende werd gemotiveerd met de reden dat het onderzoek van de bezwaarschriften moet kunnen vervolledigd en afgesloten worden zoals in het verlengingsbesluit wordt vermeld. Deze motivering voor de verlenging is perfect aannemelijk nu het decreet van 3 maart 1976 de bevoegde Minister verplicht om tijdens de ontwerprijst van de lijst met beschermde monumenten alle opmerkingen en bezwaarschriften te onderzoeken (Draye A.M., Monumenten en Landschappen - juridische aspecten, 1993, 104).

Daarbij dient rekening te worden gehouden met het gegeven dat de ontwerplijst in casu betrekking had op niet minder dan 22 momenten wat een verlenging van de termijn voor de behandeling van de bezwaarschriften kan verklaren en zelfs een daad van behoorlijk bestuur is. Tweede en derde beklaagden toetsen het verlengingsbesluit ten onrechte aan de formele motiveringswet van 29 juli 1991 want deze wet was nog niet van toepassing toen het rangschikkingsbesluit van 2 maart 1983 werd genomen zodat beklaagden zich ook niet kunnen beroepen op de door hun geciteerde rechtspraak die op deze formele motiveringswet is gesteund.

Tweede en derde beklaagde werpen ook ten onrechte op dat de ontwerplijst niet zou betekend zijn aan de toenmalige eigenaars van het pand. Uit de stukken die door het Vlaamse Gewest worden neergelegd blijkt dat zowel de ontwerplijst als het beschermingsbesluit zelf aan de toenmalige eigenaars van het pand werden betekend en dit bij aangetekend schrijven van 28 februari 1982 en 3 juni 1983. Derhalve is ook voldaan aan artikel 5§2 van het decreet van 3 maart 1976 dat de betekening per aangetekend schrijven voorziet van de ontwerplijst en de definitieve lijst aan de eigenaars die bekend waren op de datum van het ontwerp van de lijst en op datum van het definitieve besluit.

Tenslotte werd de ontwerplijst ook ondertekend door de toenmalig bevoegde Vlaamse Staatssecretaris voor Cultuur, Toerisme en Huisvesting op 6 november 1981.

De rechtbank is bijgevolg van oordeel dat het beschermingsbesluit van 2 maart 1983 in overeenstemming met de toen geldende decretale bepalingen werd genomen en dit besluit niet buiten toepassing dient te worden verklaard.

Het winkelpand werd door _____ verhuurd aan _____ die vanaf 15 november 1994 werken hebben uitgevoerd in het pand. Artikel 1.3 van de huurovereenkomst bepaalt nadrukkelijk dat het verhuurde pand een beschermd monument is en dat de huurder erkent een kopie te hebben ontvangen van de machtiging van 1 juli 1993.

Niettegenstaande _____ dus op de hoogte was van het beschermd karakter van het pand en van de voorwaarden die in de machtiging werden opgelegd, heeft deze huurder inrichtingswerken voor haar winkelpand uitgevoerd in strijd met de machtiging en de vergunning. Uit de verklaring van eerste beklaagde blijkt dat de huurder _____ onder meer een verlaagd plaffond heeft geplaatst waardoor de oorspronkelijke vide verdween, de winkelpui heeft gewijzigd en de consoles van de trap niet volgens de voorschriften heeft geplaatst (st.55). Dat het _____ is die deze werken heeft uitgevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk toegegeven door één van de zaakvoerders van _____ en door tweede

beklaagde zelf (st.83, 109 en 111). Uit hun verklaringen blijkt dat de aanpassingswerken noodzakelijk waren met het oog op de uitbating van een

In weerwil van wat door tweede en derde beklagde wordt voorgehouden raken deze door t uitgevoerde werken raken wel degelijk aan de beschermingsomvang van het rangschikkingsbesluit van 2 maart 1983 en van het machtigingsbesluit van 1 juli 1993.

Het rangschikkingsbesluit beschermt niet alleen de gevel en de aansluitende bedaking maar ook het interieur waaronder dus ook de trap, het interieur, de winkelpui en de vide (st.20).

Het machtigingsbesluit bepaalt dat "het roerend meubilair onroerend door bestemming ter plaatse blijft en in de nieuwe winkelinrichting geïntegreerd wordt" (st.18). Tweede en derde beklagde kunnen thans dan ook niet voorgehouden dat de door hun uitgevoerde werken aan de binneninrichting (interieur) niet beschermd zouden zijn, temeer daar bij de handelshuurovereenkomst een kopij van het machtigingsbesluit heeft gekregen en zij van de inhoud daarvan voldoende op de hoogte waren.

Het machtigingsbesluit maakt integraal deel uit van de stedenbouwkundige vergunning van 9 september 1993 waarin daarnaar wordt verwezen en waarin wordt bepaald dat de machtiging van Monumenten en Landschappen stipt moet worden nageleefd, zodat de door gedane werken tevens in strijd zijn met deze vergunning (st.60).

Tweede en derde beklagde dienen binnen als de strafrechtelijk verantwoordelijken voor de voormelde inbreuken te worden weerhouden.

Uit de verklaringen van medezaakvoerder en tweede beklagde zelf blijkt dat tweede beklagde binnen de eindverantwoordelijkheid droeg voor het huren van panden en de daarin uit te voeren verbouwingen om in het pand een winkel te kunnen uitbaten (st.111).

Tweede beklagde verklaart ook dat hij over de uitvoering van de werken in het winkelpand telkens werd gerapporteerd door derde beklagde die de projectleider ter plaatse was en deze ook met een grote mate van zelfstandigheid beslissingen nam om de inrichtingswerken uit te voeren (st.109).

Bijgevolg dienen de door gestelde inbreuken strafrechtelijk aan tweede en derde beklagde te worden toegerekend.

De feiten A.II en B.II, behoudens wat betreft het instandhouden van de werken, komen in hoofde van tweede beklagde bewezen voor. De feiten A.III en B.II, behoudens wat betreft het instandhouden van de werken, komen in hoofde van derde beklagde bewezen voor.

De rechtbank gaat niet op het verzoek van tweede en derde beklaagde om het Vlaamse Gewest te bevelen de brief waarnaar in stuk 10 van het bundel van het Vlaamse Gewest wordt verwezen, over te leggen nu de rechtbank voldoende is ingelicht door de stukken van het strafdossier en van beklaagden. Het stuk waarvan de overlegging wordt gevraagd betreft overigens vertrouwelijke briefwisseling tussen het Vlaamse Gewest en haar raadsman.

Betreffende de tenlastelegging van het instandhouden van de werken

Beklaagden worden er onder meer van beticht werken te hebben instandgehouden in strijd met de verkregen vergunning van het college van burgemeester en schepenen van 9 september 1993 en in strijd met het verleende machtigingsbesluit van 1 juli 1993.

De in de tenlasteleggingen voorziene strafbepaling van art.146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening werd recent echter gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 dat in werking is getreden (B.S. 22 augustus 2003).

Voormeld artikel 7 voegt in artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een nieuwe bepaling waarin de strafbaarheid van het instandhouden van inbreuken bedoeld in art.146 wordt opgeheven behoudens in drie gevallen. De instandhouding blijft strafbaar indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, indien ze een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of indien ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

De rechtbank dient vast te stellen dat geen van de voormelde drie uitzonderingsgevallen in casu van toepassing zijn, zodat het instandhouden van de werken zoals voorzien in de dagvaarding thans niet langer strafbaar is. Bij toepassing van art.2 Sw. dient de opheffing van deze strafbaarheid die voor de beklaagden een gunstiger strafrechtelijk regime uitmaakt, ook te worden toegepast op de in de tenlasteleggingen vermelde werken die voor de wetswijziging werden instandgehouden.

Bijgevolg dringt zich de vrijspraak op van eerste beklaagde voor het feit A.I wat betreft het instandhouden van de werken vanaf 16 december 1994 tot 18 april 1996, van tweede beklaagde voor het feit A.II wat betreft het instandhouden van de werken vanaf 16 december 1994 tot 12 oktober 1995 en van derde beklaagde voor het feit A.III wat betreft het instandhouden van de werken vanaf 16 december 1994 tot 9 oktober 1998.

Vierde en vijfde beklaagde dienen bijgevolg te worden vrijgesproken voor het feit A.IV daar zij enkel vervolgd worden voor het instandhouden van de

werken.

De strafmaat

De bewezen feiten vermengen zich in hoofde van eerste tot en met derde beklaagde als zijnde gepleegd met een zelfde strafbaar opzet.

Het openbaar ministerie en het Vlaamse Gewest erkennen dat de inmiddels in het winkelpand uitgevoerde werken conform zijn aan het advies van Monumenten en Landschappen en de daaropvolgende verleende stedenbouwkundige vergunning. Uit de voorgelegde foto's blijkt dat het pand nu volledig werd hersteld met het originele meubilair en het monument niet is teloor gegaan.

De rechtbank houdt met deze gunstige evolutie rekening, evenals met het blanco strafregister waarover eerste tot en met derde beklaagde nog beschikken, redenen waarom wordt ingegaan op hun verzoek hen de gunst van de opschorting te verlenen.

De rechtbank is wel van oordeel dat er in casu geen overschrijding is van de redelijke termijn gelet op het complexe karakter van de zaak en gelet op de lange onderhandelingen die werden gevoerd tussen beklaagden en het Bestuur van Monumenten en Landschappen met het oog op de volledige restauratie van het oorspronkelijke winkelpand. Het is dankzij deze onderhandelingen dat het pand als monument thans volledig gerestaureerd is volgens de bepalingen van het machtigingsbesluit.

De burgerlijke vordering

Het Vlaamse Gewest stelt zich burgerlijke partij en vordert een schadevergoeding van 1 EUR provisioneel voor materiële en morele schade vermengd.

Beklaagden werpen terecht de onontvankelijkheid op van de burgerlijke partijstelling van het Vlaamse Gewest.

De burgerrechtelijke vordering behoort enkel toe aan degene die rechtstreeks en persoonlijk door een misdrijf werd benadeeld (Cass. 26 april 1989, Pas.); dit terwijl het Vlaamse Gewest met haar huidige vordering slechts een algemeen belang dient, met name het instandhouden van een geklasseerd monument en het beschermen van ons architecturaal erfgoed.

De burgerlijke partij maakt ten onrechte een onderscheid tussen de burgerlijke partijstelling naar aanleiding van een stedenbouwinbreuk en deze gedaan naar aanleiding van een inbreuk op de regelgeving inzake Monumenten en Landschappen. Ook een burgerlijke partijstelling van het Vlaamse Gewest inzake Monumenten en Landschappen strekt tot herstel van een algemeen

belang maar niet tot herstel van schade aan de particuliere belangen van het Vlaamse Gewest. (Antwerpen, 9 oktober 1997, T.R.O.S., 1998, 10)

De vordering van de burgerlijke partij dient bijgevolgd als onontvankelijk te worden beschouwd.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 162, 185, 191, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3 mei 1998 en nr. 1103/97 dd. 17 juni 1997 en de wetten van 26 juni 2000 en 30 juni 2000 betreffende de invoering van de euro, artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878, artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, en bij toepassing van de artikelen 1, 3, 5, 6 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de artikelen 1 en 3 van de wet van 10 februari 1994 en artikel 6 wet van 22.3.1999;

Rechtdoende op tegenspraak :

Herstelt de materiële vergissingen in de dagvaarding zoals voormeld;

Spreekt eerste beklaagde VRIJ voor het feit A.I wat betreft het instandhouden van de werken vanaf 16 december 1994 tot 18 april 1996;

Spreekt tweede beklaagde VRIJ voor het feit A.II wat betreft het instandhouden van de werken vanaf 16 december 1994 tot 12 oktober 1995.

Spreekt derde beklaagde VRIJ voor het feit A.III wat betreft het instandhouden van de werken vanaf 16 december 1994 tot 9 oktober 1998.

Spreekt vierde en vijfde beklaagde VRIJ voor het feit A.IV en stelt hen buiten zake zonder kosten.

Verleent eerste beklaagde de gunst van de opschorting voor een periode van 3 jaar voor de vermengde feiten A.I wat betreft het uitvoeren van de werken tussen 17 juli 1994 en 16 december 1994 en B.I.

Verleent tweede beklaagde de gunst van de opschorting voor een periode van 3 jaar voor de vermengde feiten A.II wat betreft het uitvoeren van de werken tussen 14 november 1994 en 16 december 1994 en B.II.

Verleent derde beklaagde de gunst van de opschorting voor een periode van 3 jaar voor de vermengde feiten A.III wat betreft het uitvoeren van de werken tussen 14 november 1994 en 16 december 1994 en B.II.

Verplicht eerste, tweede en derde beklaagde tot betaling van elk 1/5 van de kosten van het geding belopende in totaal 242,76 euro en, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en het KB van 11 december 2001, elk tot een vergoeding van 25 euro.

Legt 2/5 van de kosten ten laste van de staat;

Rechtsdoende over de vordering van de burgerlijke partij:

Het Vlaamse Gewest

Verklaart de eis onontvankelijk en verwijst de burgerlijke partij tot de kosten van haar aanstelling;

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en vier.

AANWEZIG:

voorzitter van de kamer, rechter
rechter
rechter
substituut-procureur des konings,
griffier.